

ALI BLOOD

DE
ANDERE
VERLOOFDE

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Ali Blood
Oorspronkelijke titel: *The Other Fiancé*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: Sarah Foster / HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Dave Wall / Arcangel Images
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 7395 8 (e-book)
NUR 330

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Ik kan nog steeds niet geloven wat hij me net heeft verteld. De onthullingen hebben me zwaar gechoqueerd.

Ik voel de zweetdruppels op mijn voorhoofd parelen, en mijn hart bonst tegen mijn ribben. Het enige wat ik nog kan doen, is midden in de kamer stilstaan, terwijl er een wirwar van emoties door me heen raast.

‘Het is allemaal je eigen schuld, Gemma,’ zegt hij. ‘Dit had niet hoeven gebeuren.’

Door zijn woorden wordt het bloed opnieuw ijskoud in mijn aderen, en ik voel me kwetsbaar, hulpeloos en weerloos.

Ik werp een blik op de deur naar de gang en vraag me af wat er zal gebeuren als ik ernaartoe ren. Ik betwijfel of ik het zal redden. En als ik het wel red, wat dan? Het zou me met geen mogelijkheid lukken het huis uit te komen. Ik ben gevangen in mijn eigen woning, met een man die me dood wil en die een mes in zijn hand heeft.

‘Ik heb lopen piekeren over wat ik moet doen, Gemma, en ik heb besloten dat dit is wat er moet gebeuren. Je hebt te veel gedaan, en nu weet je ook te veel. En in mijn ogen is dit de enige optie die ik nog heb. Het spijt me.’

De paniek slaat me zo hevig om het hart dat ik bijna niet meer kan ademen, en wanneer hij een stap mijn kant op zet, word ik overweldigd door een misselijkmakende golf van angst.

Er is maar één ding dat ik kan doen, dus duik ik opzij en ren naar de deur. Maar na slechts twee stappen bots ik tegen een stoel die daar niet hoort te staan, en ik val voorover op het tapijt.

Ik draai me op mijn zij, kijk omhoog en zie hem boven me staan, zijn

benen aan weerszijden van de mijne, het mes in de aanslag. Hij schudt zijn hoofd en klemt zijn kaken op elkaar. 'Ik zal het snel doen,' zegt hij. 'Doe je ogen maar dicht.'

Hoofdstuk 1

Gemma

Zodra ik de datingapp op mijn telefoon afsluit, begint het bloed door mijn aderen te razen. Het is de voorspelbare reactie van mijn lichaam op dat wat ik net heb gedaan.

Na elkaar twee weken lang berichten te hebben gestuurd, hebben mijn nieuwste match en ik besloten elkaar eens te ontmoeten, en we hebben zelfs de immens grote stap genomen om telefoonnummers uit te wisselen.

Hij heet John Jackman, en op zijn profielfoto lijkt hij op een jonge George Clooney. Net als ik woont hij in het zuiden van Londen, en hij werkt kennelijk als financieel adviseur. En volgens zijn profiel is hij tweeëndertig. We hebben besloten dat onze eerste date vrijdagavond zal plaatsvinden, over drie dagen, en ik heb voorgesteld om bij een wijnbar-restaurant in Balham af te spreken.

Ik laat mijn telefoon op de bank vallen en loop de keuken in om nog een glas gekoelde witte wijn in te schenken. Dat heb ik nodig omdat ik me opeens ongemakkelijk voel, iets wat altijd gebeurt wanneer ik een date regel. De vragen stapelen zich op. Is het te vroeg? Is hij wel zo oprecht als hij klinkt? Staat me alweer een teleurstelling te wachten?

Vijf maanden geleden ben ik met online daten begonnen en ik heb sindsdien negen dates gehad. Helaas heeft niet één van de heren aan mijn verwachtingen kunnen voldoen. Er was een vent die constant over zichzelf praatte. Een idioot die zijn ex-vrouw afkraakte en racistische opmerkingen maakte. En een andere die beweerde dat hij dertig was, maar duidelijk al minstens tien jaar langer op aarde rondliep.

Maar de verwaande Ier was echt het toppunt. Toen ik hem vertelde dat ik als onderzoeksjournalist voor een zondagskrant werkte, klapte hij dicht, ontweek al mijn vragen en verzon snel een smoesje om me alleen achter te laten in het koffiehuis.

Naderhand heb ik wat navraag gedaan, wat ik natuurlijk van tevoren al had moeten doen, en ik ontdekte dat zijn profiel helemaal nep was. Hij heette niet Kevin en had geen eigen softwarebedrijf. Sterker nog: ik weet tot op de dag van vandaag niet wie hij echt is of wat hij voor de kost doet. Hij was vast bang dat ik erachter zou komen voordat hij me in bed zou weten te krijgen. Of misschien was hij bang dat ik hem erin had geluisd om zijn bedrog op die datingapp aan het licht te brengen.

Mijn beste vriendin, Alice, had me gewaarschuwd voor online daten, dat volgens haar ontmoedigend was, vooral voor vrouwen met weinig zelfvertrouwen. Zelf had ze een jaar lang via verschillende apps en websites met mannen gedatet, en ze was uiteindelijk met een van hen in een ongelukkig huwelijk beland.

Nou ja, zeg ik tegen mezelf, misschien heb ik deze keer geluk, en voldoet John Jackman aan alle criteria en zal hij me direct bevallen. De gedachte bezorgt me bijna een glimlach. Maar ik weet tenminste dat hij is wie hij beweert te zijn. Na die ervaring met 'Kevin' probeer ik zoveel mogelijk te weten te komen over de mannen met wie ik afspreek.

Nippend aan mijn wijn, loop ik weer de woonkamer in. Ik ben moe, maar ik ben net terug van een van mijn regelmatige hardloopsessies, dus dat was wel te verwachten. Hoewel het nog niet eens acht uur is, zal ik gauw mijn bed in duiken. Aangezien ik alleen woon, zijn de avonden in mijn kleine driekamerhuurwoning meestal lang en saai, dus ik blijf zelden laat op. Daarnaast heb ik al een tijdje een nogal karig sociaal leven. Ik had er misschien wat meer van kunnen maken nadat ik moederziel alleen achterbleef in de wereld, maar ik heb ervoor gekozen dat niet te doen.

Ik besluit even wat tv te kijken, maar wanneer ik de afstandsbediening pak gaat mijn aandacht naar de ingelijste foto van Callum op de

schoorsteenmantel. Het is de laatste foto die ik van hem heb gemaakt. We waren uitgegaan om zijn verjaardag te vieren, en hij droeg het felblauwe overhemd dat ik voor hem had gekocht.

Ik kan bijna niet geloven dat er al drie jaar zijn verstreken sinds hij me zo bruuft en plotseling is ontnomen. De liefde van mijn leven, de man met wie ik zou gaan trouwen, de liefste, zachtaardigste persoon die ik ooit heb gekend. Alles wat me van hem rest, zijn de herinneringen en de verlovingsring die hij me gaf.

Zoals gewoonlijk voel ik me er weer schuldig over dat ik met een nieuwe man heb afgesproken. Opnieuw moet ik tegen mezelf zeggen dat ik me daardoor niet kan laten tegenhouden om verder te gaan. Ik ben nu achtentwintig en ik ben er klaar voor om een nieuwe relatie aan te gaan. Callum zou niet verwachten dat ik de rest van mijn leven alleen bleef. Hij zou willen dat ik de liefde weer vond, dat ik kinderen kreeg en gelukkig was.

We waren net een jaar bij elkaar toen hij me ten huwelijk vroeg. De bruiloft zou voor een ambtenaar van de burgerlijke stand plaatsvinden, vlak bij het appartement dat we deelden in Wandsworth, gevolgd door een receptie in een pub om de hoek. Alles was geregeld. De uitnodigingen waren verstuurd. Ik had zelfs al de jurk gekocht die ik zou dragen.

Maar toen, twee weken voor de grote dag, stortte mijn wereld in, en het is me nog steeds niet gelukt hem te herstellen.

Een halfuur later, terwijl ik nog steeds mijmerend over het verleden op de bank wijn zit te drinken, gaat mijn telefoon over.

Ik schrik op en vraag me onwillekeurig af of John Jackman belt om te checken of ik hem wel het juiste nummer heb gegeven. Tot mijn opluchting blijkt hij het niet te zijn.

‘Sorry dat ik je zo laat nog lastigval, Gemma,’ zegt mijn hoofdredacteur en baas, Ryan Tapper, die de gewoonte heeft me op de raarste tijdstippen te bellen. ‘Kun je praten?’

‘Natuurlijk. Wat is er?’

‘Ik heb je morgenochtend vroeg op kantoor nodig.’

‘Maar ik zou naar die persconferentie in Basingstoke gaan.’

‘Hoef niet meer. Ik stuur Russell ernaartoe. En hij kan dat artikel overnemen.’

‘Oké. Dat bespaart me een reisje. Maar waarom zijn de plannen veranderd?’

‘Om twee redenen. We zijn een potentieel exclusief verhaal op het spoor, en ik wil jou daarop zetten.’

‘Wat kun je erover kwijt?’

‘Ik vertel je alles zodra we elkaar zien, maar het gaat om een vrij hooggeplaatste smeris die beschuldigd wordt van corruptie.’

‘Klinkt interessant. Wat is de andere reden?’

Hij schraapt zijn keel voordat hij antwoordt. ‘Die heeft te maken met het interview dat je aan het tijdschrift *Capital Crime* zou geven. Ze willen hun speciale editie volgende week dinsdag al uitbrengen, dus een maand eerder dan gepland. De inhoud is grotendeels al rond, en ze hebben gevraagd of ze morgen om elf uur al met je kunnen komen praten in plaats van volgende week.’

‘Enig idee waarom ze die uitgave eerder uitbrengen?’

‘Ja. Er is vanavond een dode vrouw gevonden in Richmond Park. Volgens de politie is ze vermoord.’

Er loopt een koude rilling over mijn rug. ‘O, jezus, niet nog een.’

‘Je zult wel begrijpen dat dit een goede kapstok is voor hun speciale editie.’

‘Dat is het zeker.’

Na een korte stilte voegt Ryan eraan toe: ‘Maar zie je het nog zitten, Gem? Het is nog niet te laat om van het interview af te zien. Ik weet zeker dat ze er begrip voor zullen hebben.’

‘Nee, het is oké,’ antwoord ik. ‘Ik ben ermee akkoord gegaan, en deze nieuwe moord geeft me nog meer reden om het door te zetten. Laat ze maar weten dat ik er zal zijn.’

En daarmee eindigt ons gesprek.

Wanneer ik een kwartier later naar bed ga, is het niet mijn volgende

date die me wakker houdt. Het is de vraag hoe pijnlijk het zal zijn om mijn verhaal aan de verslaggever van dat blad te vertellen wanneer we morgen tegenover elkaar zitten.

Hoofdstuk 2

Jackman

Op het moment dat hij de pub uit loopt, begint het te regenen, maar hij is in zo'n goede bui dat het hem geen reet kan schelen.

Het verjaardagsfeest voor een van zijn kantoorcollega's waar hij net is geweest, was een groot succes. Veel eten en drank en een hoop plezier voor iedereen.

Dat is echter niet de enige reden waarom hij zo opgewekt is. Het was een prettige verrassing geweest dat Gemma Morgan met hem had willen afspreken. Hij kan nog steeds niet geloven dat hij zo'n mazzel heeft. Hij hoopt alleen maar dat hij een goede indruk zal kunnen maken.

Sinds ze twee weken geleden als match op die app verscheen, heeft hij onafgebroken aan haar gedacht. Wat hem betreft, kan vrijdag niet snel genoeg komen. Hij kan niet wachten om die sprankelende lichtblauwe ogen, die zachte gezichtstrekken en dat weelderig dikke, donkere haar van dichtbij te zien.

Hij is vastbesloten om alles te zeggen en alles te doen wat er nodig is om haar voor zich te winnen. Wie weet waar het allemaal toe kan leiden als hij dat voor elkaar krijgt.

Het is maar een kwartier lopen door de goed verlichte straten van Brixton om van de pub naar zijn woning te komen. Zijn haar, gezicht en jack zijn doorweekt van de koude oktoberregen, maar dat kan zijn goede bui niet verpesten, want Gemma's gezicht blijft in zijn gedachten versijnen. En hoe vaker dat gebeurt, des te opgewondener hij wordt van het vooruitzicht haar te ontmoeten.

Er is maar één ding waar hij aan zal moeten denken wanneer het zover is, en dat is dat hij moet oppassen dat hij zichzelf niet verraadt.

Hij woont in een appartement in een hoekpand vlak bij St Matthew's Garden. Hij huurt het al twee jaar en is niet van plan binnenkort te verhuizen.

Er is een metrostation om de hoek, dus de reis naar zijn kantoor in het West End, aan de andere kant van de rivier, neemt niet veel tijd in beslag. Het is bovendien een buurt vol gezellige bars, pubs en restaurants.

En nu is er een pluspunt bij gekomen: Gemma Morgan woont nog geen vier kilometer verderop in Balham, dicht bij High Road en niet ver van de plek waar ze elkaar gaan ontmoeten.

Het is bijna halftien wanneer hij thuiskomt, zijn jas ophangt en de wc beneden in stapt om zijn haar te drogen met een handdoek. Daarna haast hij zich naar zijn slaapkamer op de eerste verdieping.

Zodra hij de deur opent, hoort hij een stem.

'Ben jij dat, John?'

Onwillekeurig glimlachend loopt hij de kamer in. Hij had al gehoopt dat ze er zou zijn, want hij is botergeil.

'Ik dacht dat je andere plannen had,' zegt hij.

Simone ligt verleidelijk op bed met de dekens opengeslagen en het nachtkastlampje aan. Een tengere gestalte met een bos blond haar, grote borsten en volle pruillippen. Geen draad kleding aan haar lichaam, maar een grote glimlach op haar gezicht.

'Die vriendin van me heeft me laten zitten,' antwoordt ze. 'Ik verveelde me thuis, dus ben ik hierheen gekomen om te wachten tot je terugkwam van je feestje. Ben je blij me te zien?'

'Zeker weten. Je bent precies wat ik nu nodig heb.'

Haar grijns wordt nog breder. 'Goed zo. Ik heb de reservesleutel gebruikt die buiten onder de plantenpot ligt.'

'Daar is die voor,' zegt hij terwijl hij zijn overhemd begint uit te trekken.

Hij gelooft geen seconde dat haar vriendin haar heeft laten zitten. Het

lijkt hem waarschijnlijker dat zijzelf degene is die heeft afgezegd, zodat ze hier kon zijn om te kijken of hij met een andere vrouw thuis zou komen.

Maar hij is niet van plan dat nu ter sprake te brengen, want hij weet dat het tot gekibbel zou leiden en dat ze hem weer met dezelfde vragen zou bestoken.

Waarom wil je niet de volgende stap in onze relatie zetten?

Waarom kan ik niet bij je komen wonen?

Bedrieg je me?

Meen je het echt als je zegt dat je van me houdt?

In feite houdt hij niet van haar, en zodra er iets beters langskomt, zal hun vier maanden oude relatie afgelopen zijn. Maar tot die tijd houdt hij haar maar wat graag aan het lijntje, want ze is aangenaam gezelschap, en de seks is geweldig.

Haar ogen lichten op wanneer hij zijn broek laat zakken en ze ziet dat hij al opgewonden is.

‘Hoe eerder we beginnen, hoe beter,’ zegt ze, en ze likt met haar tong over haar lippen. ‘We moeten morgen allebei vroeg op om te gaan werken.’

‘Jammer dat het morgen geen weekend is,’ zegt hij terwijl hij zich op het bed laat vallen.

Hoofdstuk 3

Gemma

Die woensdagochtend sta ik om zes uur op. Meer dan drie uur heb ik niet kunnen slapen, en als ik in de spiegel kijk, zie ik dat mijn gezicht getekend is door emoties en vermoeidheid.

Nog voordat ik onder de douche stap, begin ik te piekeren over het interview dat ik later die ochtend aan de verslaggever van het tijdschrift *Capital Crime* zal geven, en er gaat een rilling door me heen. Ik heb er nog steeds geen spijt van dat ik ermee akkoord ben gegaan. Ik dacht alleen dat ik meer tijd zou hebben om me op die ongetwijfeld pijnlijke ervaring voor te bereiden.

Met een collega-journalist praten over de gebeurtenis van drie jaar geleden is iets heel anders dan die gebeurtenis dag in dag uit en nacht na nacht in mijn hoofd herbeleven. Dat weet ik omdat het niet de eerste keer is dat ik er een interview over geef.

Destijds was ik algemeen verslaggever bij de *Daily Mail*, dus ik wist dat verschillende media graag van mij, Callums verloofde, iets zouden willen horen. Hoewel ik enorm van slag was, vond ik het mijn plicht om het politieonderzoek te ondersteunen waar ik maar kon en ervoor te zorgen dat het verhaal zoveel mogelijk in het nieuws kwam. Dus sprak ik met tv- en krantenjournalisten en trad ik zelfs op in een televisieprogramma waarin ik in tranen uitbarstte.

Uiteindelijk verschoof de aandacht weer naar andere dingen en verloren ze interesse in mij. Er waren geen verzoeken voor interviews meer binnengekomen, tot twee weken geleden, toen een vriend van me,

die op de redactie van *Capital Crime* werkt, belde om te vertellen dat ze een hele editie gingen wijden aan de grote hoeveelheid moorden die er de afgelopen jaren in verschillende Londense parken en plantsoenen zijn gepleegd. En hij vroeg me of ik bereid zou zijn mijn verhaal te vertellen als onderdeel van een artikel over de impact van de moorden op de nabestaanden van de slachtoffers. Ik heb zonder aarzelen ja gezegd, deels omdat ik niet wil dat mensen vergeten wat er met Callum is gebeurd.

Tegen de tijd dat ik gedoucht en aangekleed ben, zie ik al wat minder op tegen het interview. Ik zeg tegen mezelf dat ik me wel zal redden en dat ik mijn emoties vast wel zal weten te beteugelen.

Na wat make-up aangebracht te hebben, doorloop ik mijn ochtendroutine: ik drink een kop koffie en eet een geroosterde boterham besmeerd met boter. Dat is alles wat ik nodig heb om de ochtend door te komen.

Vervolgens pak ik mijn handtas en ga voor de spiegel in de gang staan om te checken of ik er wel presentabel uitzie.

Ik draag een lamswollen trui en een wijde zwarte broek en ben tevreden over de look. Na het verlies van Callum was ik even zwaar depressief en toen heb ik mezelf een tijdje laten gaan. Ik dronk te veel en at te veel en werd almaar zwaarder. Maar sinds ik anderhalf jaar geleden gezonder ben gaan eten en meer ben gaan bewegen, pas ik weer in een maatje achtendertig.

Voordat ik de deur uit loop, doe ik mijn haar in een knotje en zet de capuchon van mijn fleecjack op.

Buiten gaat de nieuwe dag gehuld in dikke grijze wolken, en ik word op weg naar het metrostation tegengewerkt door een stevige, kille bries. De Northern Line zal me naar London Bridge brengen, en van daaruit is het maar een kort stukje lopen naar het kantoor van *The Sunday News*, waar ik al werk sinds de krant twee jaar geleden werd gelanceerd. Ryan had mij en een collega met wie ik bij *The Mail* werkte beiden een baan als onderzoeksjournalist aangeboden tegen betere voorwaarden en een

hoger salaris. Dat aanbod hebben we uiteraard allebei aangenomen en we zijn verkast.

De krant heeft inmiddels al een oplage van tweehonderdduizend, en dat is aardig wat op een markt waar de concurrentie moordend is. Het is een politiek neutrale krant, en ik ben een van twintig fulltime-journalisten. Ik houd van mijn werk omdat het goed betaalt en me elke dag een nieuwe uitdaging biedt.

In de metro denk ik aan de nieuwe opdracht waar mijn baas me over vertelde. Ik moet onderzoek doen naar alweer een beschuldiging van corruptie jegens een Londense politieagent. Het is iets waar ik maar wat graag in zal duiken.

De Metropolitan Police heeft de afgelopen jaren veel kritiek te verduren gehad vanwege de, volgens velen, ‘fundamenteel gebrekkige’ aanpak van corruptie. Er zijn veel te veel corrupte politieagenten en er wordt te weinig gedaan om het kaf van het koren te scheiden.

De ontmaskering van individuele smerissen levert altijd weer goede kopij en veel reacties van lezers op.

Wanneer ik bij London Bridge uitstap, loopt mijn hoofd over van de vragen die ik Ryan wil stellen als hij me straks brieft, maar op het moment dat ik het station uit kom, ontvang ik een tekstbericht dat mijn gedachten direct een andere kant op stuurt.

Goedemorgen, Gemma. Ik wilde even zeggen dat ik haast niet kan wachten tot het vrijdag is. Ik heb er een goed gevoel over en hoop echt dat we daarna nog vaak samen uit zullen gaan. Aarzel niet om me te bellen als je me eerst nog even aan de telefoon wilt spreken. Geniet van je dag en pas goed op jezelf. John xxx

Het is een totaal onverwacht bericht, en ik moet glimlachen om zijn woordkeuze. Goed, wat de uitkomst van onze date betreft, loopt hij een beetje vooruit op de zaken, maar hij lijkt een positieve instelling te hebben en dat bevalt me wel. Ik kan alleen maar hopen dat het geen act is en dat hij niet ook een teleurstelling zal blijken te zijn.

Ik begin een antwoord in te toetsen, maar weet eigenlijk niet wat ik moet schrijven, dus besluit ik het uit te stellen. Dat zal hij vast niet erg vinden.

Nadat ik mijn telefoon weer in mijn tas heb gestopt, zet ik de kraag van mijn jas overeind en begin naar kantoor te lopen. Onderweg vraag ik me onwillekeurig af of John Jackman de man zal blijken te zijn met wie ik de rest van mijn leven zal willen doorbrengen.